

'Perhaps All the Dragons' van collectief Berlin: net een YouTube-filmpje, toch theater

Hallo, met wie spreek ik?

De voorstelling *Perhaps* All the Dragons brengt dertig mensen van over heel de wereld samen aan één ronde tafel met dertig schermen. Maak vooraf kennis met elkaar, maar val niet van uw stoel: de strafte verhalen vliegen u om de oren.

JANA ANTONISSEN

Perhaps... is een voorstelling die zich moeilijk laat labelen: is het een interactieve documentaire, een video-installatie of multimedial theater? Je kunt het in ieder geval een synthese noemen van tien jaar theatercollectief Berlin. In 2003 maakten Yves Degryse en Bart Baele met *Jerruslenn* hun eerste Berlinproject. *Jerruslenn* was nog heel documentair, maar gaandeweg vond een verschuiving plaats. "In latere projecten sloop meer fictie. We voelden de noodzaak om te switchen tussen documentaire en fictie, te spelen met die grens", zegt Degryse.

In de feestzaal van het Koninklijk Atheneum Antwerpen staat een ronde tafel met dertig schermen: dertig nobele onbekenden van over heel de wereld, dertig potentiele gesprekspartners. De verhalen die tijdens vorige projecten van Berlin verzameld werden maar de voorstellingen niet haalden, worden *thú* alsnog verteld. Het gaat om de mensen achter de strafte verhalen die circuleren in internationale media.

Degryse legt uit: "De enige voorwaarde om iemand te interviewen was onze nieuwsgierigheid. Het geheel één werd uiteindelijk overkoepelend voor *Perhaps...*: de verhalen gaan over mensen die voor één specifiek ding kiezen of één welbepaalde passie hebben, en de gesprekken zijn een-op-een."

Het liefst van al zou ik overal gaan aanzitten, maar omwille van de beperkte tijd (de voorstelling duurt een dik uur) is voor iedere bezoeker een parcours van vijf een-op-eengesprekken uitgesplitst. Zo ontmoette ik onder anderen een professionele applanaisseur van het Bolshoi Ballet in Moskou, een dove dame uit Gent die me in gebarentaal aanspreekt, en een Indiase professor sociale psychologie.

● *Perhaps* wil een restaurantsteeffoer creëren: je vangt altijd flarden van andermaans gesprekken op. © SIGRID SPINNOX

Tegelijk maakte ik kennis met met een Soedanees soldaat die zijn gerangement liet ontsnappen omwille van een schattig konijn, en een Spaanse dwerg die besloot om stervenvechter te worden. Zij waren namelijk de gesprekspartners van mijn bureu. Soms werd interactie ook actief gestimuleerd wanneer personages plots met elkaar in discussie gingen, het verhaal van hun buurman becommentarieerden of van plaats wisselden.

Waargebeurd

De keuze voor een gezellig geroezemoes van verschillende stemmen door elkaar in plaats van schermen met individuele koptelefoons was dan ook bewust: "We wilden een restaurantsteeffoer creëren. Je zit met één iemand aan tafel, maar tegelijk ben je omgeven door anderen en vang je flarden van hun gesprekken op. Dit brengt je als publiek in een positie waarin je je tegelijk verhoudt in een een-op-eengesprek en binnen een groep. De verhouding van het individu tegenover de gemeenschap maakt ook dat *Perhaps...* een voorstelling is en geen YouTube-filmpje", vertelt Degryse.

De theateropleiding van de artistieke leiders van Berlin laat wel degelijk haar sporen na: "We denken nog altijd in theaterstructuren. De voorstelling is volgens de klassieke regels van het theater: je koopt een kaartje, neemt plaats in een ruimte, en er is een duidelijk begin en einde. De voorstelling is dus theateral te noemen, maar de uitwerking is minder klassiek."

werk niet meer kon onderscheiden van de vervalsingen. Dan stelt zich de vraag: is het verschil tussen echt en vals' überhaupt nog relevant?

"Eigenlijk doet het er niet toe wat waar is en wat niet. Zo worden sommige verhalen verteld door diegene die het zelf heeft meegemaakt, bij andere ging dat niet omdat de persoon in kwestie al overleden was. Dan zijn we op zoek gegaan naar een landgenoot met fysieke overeenkomsten. Er zit wel geen enkele acteur tussen. We hebben bewust heel weinig gerepeteerd om alles zo spontaan mogelijk te houden. Maar als publiek kun je sowieso geen onderscheid maken tussen wie echt is en wie niet. De lijn tussen fictie en non-fictie is heel dun", sielt Degryse.

Zes tussenpersonen

Meer nog dan over het onderscheid tussen feit en fictie gaat *Perhaps...* over de verbondenheid van volslagen onbekenden. In de voorstelling legt de Indiase professor sociale psychologie de theorie van 'six degrees of separation' aan me uit: iedereen in de wereld is door gemiddeld zes tussenstappen met elkaar verbonden. Ook Degryse bevestigde teraf deze theorie. Tijdens hun research bleek Berlin inderdaad via gemiddeld zes tussenpersonen de gewenste persoon te bereiken, of het nu om iemand in Nederland of aan de andere kant van de aardbol ging.

De wereld is een dorp geworden. Zelfs mijn eigen gesprek met Degryse illustreert dit: het feit dat hij in Lissabon gewels aan het verbouwen is voor het volgende Berlinproject en ik me in mijn slaapkamer in Antwerpen bevindt, vormt geen enkele belemmering dankzij een goede Skypeverbinding.

In onze hoogtechnologische wereld is vandaag zowat alles al ontdekt, behalve de verhalen van alle onbekenden die deze planeet bevolken. *Perhaps...* is op die manier een voorstelling die je eigenlijk meerdere keren moet bezoeken, gewoon om eens met al deze nobele onbekenden aan tafel gezeten te hebben.

Perhaps... nog tot 17/8 op De Zomer Van Antwerpen.

'Onze voorstelling zegt ook iets over het soort verhalen dat we dagelijks in de media lezen'

YVES DEGRYSE
KERNLID BERLIN

● Uw gesprekspartners zijn de mensen achter de spectaculaire verhalen die in verschillende media circuleren.

DE WOLVEN